

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 24.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60
Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annonceer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 9. Novbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Victoria Benedictsson,

(Ernst Ahlgren).

Af

Axel Lundegård,
Hæggström, Stockholm.

II.

Victoria Benedictsson har i *Penge* skildret, hvorledes en ung Pige gifter sig med en ældre Mand, hun tror at holde af, men hverken finder Lykke eller den økonomiske Uafhængighed, hun søgte. For sent opdager hun sin Kærlighed til Ungdomsvennen, der nu, ligesom hun selv, er bunden for Livet til en ham ligegyldig Person. Æmnet er ikke nyt, men Bogen interesserer, fordi den er ung og ærlig skreven med Forfatterindens egne Oplevelser som Baggrund. I sin senere Bog, *Fru Marianne*, synes Victoria Benedictsson at have forsonet sig mere med Ægteskabet. I Virkeligheden vedblev hun indtil sin Død at tro varmt paa ægteskabelig Lykke, men det var hverken den kirkelige eller den borgerlige Vielse, der vejede paa hendes Vægtskaal, det var alene Gensidigheden i Forholdet, en Kærlighed, stærkere end Døden, saa stærk, at »den formaar at drage en Tryllering om den Elskede, saa han — eller hun — aldrig forvexles med de andre eller slaas sammen med dem.«

Just fordi hun følte, at Mand og Kvinde ikke kan undvære hinanden, vilde hun have alle kunstige Skranker ryddet og de to Køn gjorde jævnbyrdige gennem Opdragelsen. Hanskemoralen og Drengeraaheden var hende lige imod, fordi bægge skiller og gør Kløften større. Hendes Breve til Vennen, Axel Lundegård, viser os en stærk og hjærtevarm

Kvinde, der hellere tilgiver Strindberg alle hans overdrevne Angreb paa *Kulturkvinden*, end hun lader sig nøje med den blaserte Salonlitteratur om Silkestrømper og Toilet-kunster. Denne erklærer hun Krig paa Kniven.

I sin *store Notebog*, hendes bedste Fortrolige, skriver hun:

»Jeg hader dem, disse Forfinelsens Apostle! Bort fra dem, hjem til mit Arbejde, min Tarvelighed, min Ensomhed. Jeg hader den Flirtationsdrift, som afkøles, naar den ikke svøbes i Vat som en Tepotte. Jeg afskyr den Slappelse, som dyrker Klædningsstykkerne, fordi den ikke formaar at elske Mennesket, som har dem paa. Jeg hader den Digtekunst, der har sat Forherligelsen af Mode- og Manufakturvarer som sit højeste Maal. Jeg afskyr den kunstig hidsede Sansedrift, som intet ævner og kun lever af udmejede Ord. Jeg foragter den Fejghed, som ikke har Mod til at elske det uskønne og derfor bortlyver det. Mig er den modbydelig, denne Fantasiens Leg med kastrerede Fornemmelser. Til Nød har jeg Medlidenhed med Jer, I unge, marvløse Stakler, men jeg erklærer Krig mod Eders Sag, Krig saa længe, jeg kan føre en Pen, Krig af al min Kraft, med hele Tyngden af min Energi.«

Desværre blev Victoria Benedictssons Arbejdstid altfor stakket til at opfylde alle de rige Løfter, hendes Ungdomsværker gav. Nedbrudt af Armod og Sygdom, maaske ogsaa gjort modløs ved vore Dages altfor ensidige og haardhændede Mandfolkekritik, kom Selvmordstanken op i hende. Og mellem Tanke og Handling var der hos hende ingen lang Vej. Ensom døde hun, som hun havde levet. Ingen Blomster ønskede hun paa sin Grav. I sin Notebog havde hun en Gang skrevet:

»Mennesker, som aldrig gav mig en

Skærv, naar jeg trykkedes af Armod, de skulde give deres Penge ud til Kranse nu, da al Verdens Gaver ikke længer kunde frelse mig. De, som stod mig nær uden at hjælpe mig, de skulde mene, at nu havde de gjort al Ting godt med et Par Blomster og Sløjfer. De, som lagde mit Rygte øde, skulde have Lov til at hædre mit Minde, og de, som jeg holdt paa Afstand saa længe jeg formaaede, skulde vove at nærme sig nu, da mit døde Legeme ikke længer formaaede at vende sig bort fra deres Falskhed og Løgn. Nej, jeg vil ingen Blomster have paa min Kiste, ikke en eneste!»

Den sidste Aften, hun levede, havde hun læst i Bjørnsøns *Kongen* det Sted, hvor Kongen tager Afsked med Samfundets Repræsentanter: Præsten, Generalen, Dommeren og Grosserereren.

H. S.

Den amerikanske Kvindes Stilling.

Ved

S. N. Mouritsen.

Med den amerikanske Kvinde menes Kvinden i de forenede Stater. Den Stilling, hun indtager i Samfundet, danner i mange Maader en Modsætning til hendes europæiske Søstres og en Modsætning til, hvad Fler-tallet af Europæere anser for at være den rette. Men netop derfor tør det ventes at være nyttigt for den »gamle Verdens« Børn, at dvæle lidt ved den amerikanske Kvindes Stilling; mulig de da vil opdage, at ikke alt gammelt er vist og godt, og at ikke alt nyt er samfundsnedbrydende. Efter det ansatte Parlamentsmedlem, Historikeren James